

Gerard Janssen samen met zijn broer Nico

Gerard Janssen zestig jaar op Providentia

Toen Gerard Janssen kort na de oorlog als tien-jarig jongetje een plaats kreeg bij de broeders van Huize Providentia voorspelden de doktoren voorzichtig dat hij misschien maar veertig jaar oud zou worden. Medische vooruitgang en goede zorg wisten daar inmiddels heel wat jaren aan vast te plakken. Op 9 oktober 2009 vierde Gerard samen met familie, bewoners en begeleiders dat hij zestig jaar op Kempenhaeghe woont.

Herinneringen

Nico Janssen uit Tegelen schetst zijn jubilerende broer als een tevreden, rustig en vrolijk iemand, met wie de verzorgers van Bongerd 2 graag te doen hebben. Gerard heeft al die jaren kunnen rekenen op het regelmatige bezoek van Nico en diens vrouw Bea. Nico: "Hij herkent ons goed. Als we binnen komen, zegt hij meteen 'Nick' en Bea noemt hij 'Buf-felke'. Meestal zit hij hier in de stoel en wij proberen dan wat woordjes uit hem te trekken. Soms zegt hij iets, soms helemaal niks."

De herinneringen die Nico Janssen heeft van zijn eigen leven zijn onlosmakelijk verbonden met die van Gerard. "We waren vroeger met zijn vijven; drie jongens, twee meisjes", zegt hij. "Vader stierf jong. Moeder stond er alleen voor. Gerard was de jongste. Ik kwam boven hem, en ik speelde dus altijd met hem." Nico paste op zijn broer en nam hem op sleeptouw. Dagelijks naar school en ook naar de kerk waar Nico vurig bad dat Gerard er geen aanval zou krijgen. Vanaf zijn zevende kreeg Gerard namelijk verschijnselen van epilepsie en ondanks dozen vol poeders werden de aanvallen alleen maar erger. Nico: "Toen ik veertien jaar werd, moest ik gaan werken, en moest er een oplossing komen voor Gerard. Toen kwam hij hier bij de broeders in het klooster."

Nico: "Gerard was als kind een normale leerling. Hij doorliep vier klassen van de lagere school. Hij kon ook schrijven toen hij hier kwam." Providentia bracht rust in het gezin Janssen. De broer en zussen en Nico haalden Gerard met vakanties en

feestdagen op, om die dagen thuis in Tegelen door te brengen. Later was dat bij oudste zus Mia en zwager Huub. Nico: "Huub kon het goed vinden met Gerard. Ook na het overlijden van Mia is dat zo gebleven."

Wachtkamers

"Van vroeger herinner ik me een grote zaal met wel veertig kinderen", vertelt Nico, "en dagruimtes met veel kinderen en weinig broeders. Maar wij kwamen meestal niet verder dan de wachtkamers. De taxi stond buiten te wachten en Gerard moest meteen mee. Als je hem terug bracht, mopperde hij nooit. Hij vond het altijd goed."

Inmiddels is er veel veranderd en geniet Gerard in zijn stoel op Bongerd 2 van muziek en televisie, ontvangt er ook zijn andere broer en zus, en geniet van lekker eten. Op naar nóg een jubileum!"

